

Nr 22.

Ankom till riksdagens kansli den 28 mars 1922 kl. 3 e. m.

Utlåtande, angående vissa framställningar rörande pensioner och understöd.

Bankoutskottet får härmed avgiva utlåtande över nedannämnda till utskottet hänvisade framställningar angående vissa pensioner och understöd.

1:o) I en till riksdagen den 20 januari 1922 avlåten proposition, nr 33, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för samma dag, föreslagit riksdagen medgiva, att till sådana f. d. poststationsföreståndare och lantbrevbärare, som frånträtt sina befattningar före 1918 års ingång och vilka åtnjuta understöd för sin återstående livstid av det å postverkets stat för driftkostnader upptagna förslagsanslaget till livräntor och understöd, må under år 1922 av postmedel utbetalas förhöjning med femtio procent av vederbörande tillkommande understöd.

Ang. förhöjning för år 1922 av åt vissa f. d. poststationsföreståndare och lantbrevbärare utgående understöd.

I fråga om den i ärendet lämnade utredningen får utskottet hänvisa till åberopade statsrådsprotokollet.

Utskottet, som tillåter sig erinra, att såväl 1920 som 1921 års riksdag fattat enahanda beslut i ämnet, hemställer,

att riksdagen må bifalla Kungl. Maj:ts ifrågasvarande proposition.

2:o) I en till riksdagen den 10 februari 1922 avlåten proposition, nr 70, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Ang. pensioner och understöd åt vissa befattningshavare vid postverket.

a) I punkt 1:o av sagda proposition har föreslagits, att riksdagen må medgiva, att förra postexpeditörerna *Era Maria Gustafva Phalén* och *Ester Frideborg Amalia Alm* må från och med den 1 januari 1922 under sin återstående livstid, utöver dem jämlikt lagen angående rätt *Bihang till riksdagens protokoll 1922. 8 saml. 17 häft. (Nr 22.)*

Tilläggs pension för E. M. G. Phalén och E. F. A. Alm.

till tjänstepension för ordinarie tjänstemän vid postverket med flera verk den 4 juni 1920 tillerkänd pension av 1,608 kronor, uppbära en årlig tilläggs-pension, Phalén med 300 kronor och Alm med 250 kronor, att utgå av postmedel.

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet hänvisa till propositionen.

På de i statsrådsprotokollet anförda skäl har utskottet ansett sig böra biträda Kungl. Maj:ts förslag, varför utskottet hemställer,

att riksdagen må bifalla Kungl. Maj:ts ifrå-gavarande framställning.

Understöd åt
V. Gustafs-
son och B.
R. R. Bur-
ström.

b) I punkt 2:o har hemställts, att riksdagen må medgiva, att extra postiljonerna *Viktor Gustafsson* och *Bruno Rickard Rudolf Burström* må från och med månaden näst efter den, under vilken vederbörande kan vara entledigad från sin befattning i postverket, under sin återstående livstid åtnjuta ett årligt understöd, att utgå av postmedel, Gustafsson med 1,270 kronor och Burström med 750 kronor.

Utskottet, som med avseende å utredningen i ärendet tillåter sig hänvisa till propositionen, hemställer,

att Kungl. Maj:ts ifrå-gavarande framställning må av riksdagen bifallas.

Understöd åt
Bernhardina
Pettersson.

c) Under punkt 3:o har föreslagits, att riksdagen må medgiva, att förra städerskan *Bernhardina Pettersson* må räknat från och med den 1 januari 1922 under sin återstående livstid uppbära ett årligt understöd av 350 kronor, att utgå av postmedel.

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet hänvisa till propositionen.

Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag och hemställer sålunda,

att riksdagen må bifalla Kungl. Maj:ts ifrå-gavarande framställning.

Ytterligare
understöd åt
J. A:son
Almén.

d) I punkt 4:o har hemställts, att riksdagen må medgiva, att förste postiljonen *Johannes Andersson Almén* må, utöver det av honom av riksdagen förut tillerkända understöd, från och med 1 januari 1922 under sin återstående tjänstetid vid postverket åtnjuta ett ytterligare årligt understöd av 408 kronor, att utgå av postmedel, med rätt för honom att å beloppet uppbära dyrtidstillägg efter de grunder, som äro eller

kunna bliva bestämda för åtnjutande av dyrtidstillägg å hans avlöningsförmåner såsom förste postiljon.

Beträffande utredningen i ärendet tillåter sig utskottet att hänvisa till propositionen.

Enligt Kungl. Maj:ts förslag skulle det ifrågasatta understödet utgå till Almén endast under den tid, han kvarstår i postverkets tjänst. Vid avgång från tjänsten skulle han sålunda endast erhålla pension såsom förste postiljon. Denna pension understiger med 240 kronor det pensionsbelopp, som skulle hava tillkommit honom, därest han befordrats till överpostiljon. I enlighet med inom utskottet uttalad uppfattning torde billigheten bjuda, att Almén vid avgången beredes pension, såsom om han vunnit befordran till överpostiljon. Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag, hemställer,

att riksdagen må bifalla Kungl. Maj:ts ifrågavarande framställning.

3:o) I två likalydande motioner, väckta den ena inom första kammaren under nr 26 av herr *Tjällgren* och den andra inom andra kammaren under nr 7 av herr *Öberg*, har hemställts, »att riksdagen måtte bevilja postföraren *Jonas Gustaf Sellstedt* i Sidensjö en årlig pension av 600 kronor under hans återstående livstid».

Ang. understöd åt vissa postförare.

Motioner.

I: 26 och II: 7.

Vidare har i en inom första kammaren av herrar *Rosén* och *Bergqvist* väckt motion, nr 27, hemställts, »att riksdagen måtte bevilja förre postföraren *Mikael Mikaelsson* i Yttervik, Tärna socken, ett årligt understöd av 250 kronor».

I: 27.

I en inom andra kammaren under nr 57 väckt motion har herr *Carlström* i Helgagård hemställt, »att riksdagen ville bevilja f. d. körpostföraren *Johannes Johansson* en årlig pension av 300 kronor att utgå under hans återstående livstid».

II: 57.

Ytterligare har herr *Bengtsson* i Norup i en inom andra kammaren väckt motion, nr 87, hemställt, att riksdagen måtte bevilja förre postbäraren *Per Persson*, Hjärsås, under hans återstående livstid ett årligt understöd av 500 kronor.

II: 87.

Slutligen har i en inom andra kammaren av herr *Hamrin* väckt motion, nr 134, hemställts, »att riksdagen måtte bevilja f. postköraren *Karl Alfr. Alfredson* i Brötjemark, Jönköpings län, en årlig pension å 300 kronor».

II: 134.

Beträffande de till stöd för dessa yrkanden anförda motiveringar ävensom i fråga om vid vissa av motionerna fogade bilagor får utskottet hänvisa till motionerna.

Av tillgängliga handlingar inhämtas rörande ifrågavarande personer bland annat följande:

Postföraren *Jonas Gustaf Sellstedt*, som är född den 19 februari 1848, har jämlikt kontrakt med postverket ombesörjt postföring med häst och åkdon å linjen Anundsö—Sidensjö, en väglängd av 19 kilometer, under tiden 1 juni 1897—31 december 1921 eller sammanlagt 24 år 7 månader.

Ersättningen för ifrågavarande postföring har utgått med nedannämnda belopp under följande tidsperioder:

1 juni	1897—31 juli	1898	kronor	312:—	per år		
1 augusti	1898—31 december	1900	»	624:—	» »		
1 januari	1901—31 mars	1911	»	936:—	» »		
1 april	1911—31 december	1916	»	468:—	» »		
1 januari	1917—31	»	1917	»	780:—	» »	
1	»	1918—31	»	1918	»	1,560:—	» »
1	»	1919—31	»	1921	»	1,794:—	» »

Under tidsperioden 1 juni 1897—31 juli 1898 och 1 april 1911—31 december 1921 har postföringen utgjorts med tre turer i veckan fram och åter samt under tiden 1 augusti 1898—31 mars 1911 med sex turer i veckan, likaledes fram och åter.

Förre postföraren *Mikael Mikaelsson*, som är född den 12 februari 1865, har jämlikt kontrakt med postverket ombesörjt postföring mellan Forsmark och Tärnaby under tiden 1 april 1899—31 december 1917 eller sammanlagt 18 $\frac{3}{4}$ år.

Under tiden 1 april 1899—31 januari 1912 utgjordes postföringen med en tur i veckan fram och åter samt från och med 1 februari 1912 med två turer i veckan fram och åter.

Ersättningen för postföringens utgörande har under nedannämnda tidsperioder utgått sålunda:

1 april	1899—31 januari	1912	med	kronor	703:04	per år.
1 februari	1912—31 augusti	1917	»	»	1,406:08	» »
1 september	1917—31 december	1917	»	»	1,872:—	» »

Enligt uppgift i motionen skall *Mikaelsson* tidigare hava fullgjort ifrågavarande postföring under 17 år, då hans fader innehade kontrakt med postverket om postföringens utgörande.

Förre postföraren *Johannes Johansson*, som är född den 9 mars 1854, har enligt kontrakt med postverket ombesörjt postföring medelst häst och åkdon å linjen Hjaltevad—Karlstorp under tiden 1 januari 1901—30 september 1920, eller sammanlagt 19 $\frac{3}{4}$ år, med tre turer i veckan fram och åter under tiden 1 januari 1901—31 december 1912 samt därefter med fem turer i veckan fram och åter. Väglängden mellan Hjaltevad och Karlstorp utgör 21 kilometer.

Ersättningen för postföringens utgörande har utgjort:

tiden	1 januari 1901—31 december	1912	kronor	577: 20	per år,
»	1 » 1913—31 »	1915	»	1,097: 20	» »
»	1 » 1916—31 juli	1917	»	1,196: —	» »
»	1 augusti 1917—30 september	1918	»	1,690: —	» »
»	1 oktober 1918—30 november	1918	»	2,600: —	» »
»	1 december 1918—30 september	1920	»	3,380: —	» »

Enligt vad utskottet inhämtat, har Johansson den 12 juli 1920 hos generalpoststyrelsen gjort framställning om erhållande av årligt understöd. Enligt uppgift i motionen skulle denna framställning hava avslagits på grund av att »han ej haft anställningen i fråga i 25 år». Generalpoststyrelsens beslut i ärendet den 8 oktober 1920 innebär emellertid, att »då sökanden icke innehaft sådan anställning i postverket, som enligt gällande bestämmelser kunde berättiga honom till understöd av postmedel, fann sig styrelsen förhindrad bifalla framställningen».

Förre postföraren *Per Persson*, vilken är född den 26 juli 1852, har endast under tiden 1 januari 1913—31 december 1915 samt 1 januari 1918—31 december 1921 eller tillhopa 7 år varit medelst personligt kontrakt anställd såsom gående postförare å linjen Hjärsås—Vanås. Under tiden 1 februari 1875—31 december 1912 har, jämlikt kontrakt mellan generalpoststyrelsen och vederbörande kommun, postföringen å sagda linjer verkstälts genom kommunens försorg mot en ersättning från postverket av 94 kronor per år för tiden 1 februari 1875—30 juni 1883 och 150 kronor per år för tiden 1 juli 1883—31 december 1912. Den jämlikt kontrakt mellan Persson och postverket utgående ersättningen för ifrågakvarande postföring har utgjort, under tiden

1 januari	1913—31 december	1915	kronor	250	per år,
»	1918—	»	1919	»	440 » »
»	1920—	»	1920	»	840 » »
»	1921—	»	1921	»	1,050 » »

varjämte under år 1919 utgått dyrtidstillägg med ett belopp av kronor 202: 80.

Postföringen har under tiden t. o. m. den 30 juni 1883 utgjorts med 4 turer i veckan, fram och åter, samt under tiden därefter med 6 turer i veckan.

Förre postbäraren *Karl Alfred Alfredson*, som är född den 30 mars 1863, har jämlikt kontrakt med postverket ombesörjt postföring med häst och åkdon mellan Brötjemark och Gränna, 13 kilometer, sju gånger i veckan fram och åter under tiden 21 oktober 1899—30 september 1921 eller omkring 22 år.

Ersättningen för postföringens utgörande har utgått med:

kronor	894: 25	per år	under tiden	21 oktober 1899—31 december	1903,
»	1,277: 50	» »	» »	1 januari 1904—30 april	1907,
»	1,368: 75	» »	» »	1 maj 1907—31 december	1917,
»	2,820: —	» »	» »	1 januari 1918—30 april	1919,
»	3,467: 50	» »	» »	1 maj 1919—30 september	1921.

Den senast utgående ersättningen motsvarade ungefär 3 kronor 65 öre per mil.

Från och med den 1 oktober 1921 har postföringen till och från Gränna omlagts på så sätt, att posten befordras med automobil mellan Ödeshög och Gränna, en väglängd av 29 kilometer. Nuvarande kostnaden för sistnämnda postföring en gång dagligen fram och åter utgör 12 kronor per dag, motsvarande omkring 2 kronor 7 öre per mil.

Över ovannämnda motion II: 87, angående pension åt förre postföraren Per Persson, har statskontoret på begäran av utskottet anbefallts avgiva utlåtande; och har nämnda ämbetsverk över motionen inhämtat yttrande av generalpoststyrelsen. Styrelsen har i sitt yttrande, efter meddelande av här ovan intagna uppgifter rörande Perssons anställning, vidare anfört följande:

Generalpost-
styrelsens
yttrande över
motionen
II: 87.

»Enligt av Kungl. Maj:t i brev till Generalpoststyrelsen den 20 juni 1913 och den 28 juni 1918 fastställda grunder för åtnjutande av årligt understöd gäller, att dylikt understöd till belopp motsvarande högst $\frac{2}{3}$ av senast utgående ersättning kan tilldelas poststationsföreståndare och lantbrevbärare, som i sådan egenskap tjänstgjort minst 25 år eller, undantagsvis, under kortare tid, och som befinnes vara i behov av understöd. Dessa grunder, vilka fastställts efter riksdagens hörande, medgiva icke tilldelande av understöd åt sådana postförare, som, utan att verkställa lantbrevbäring, allenast forsla post direkt mellan två eller flera postanstalter.

Visserligen äro såväl lantbrevbärare som vanliga postförare anställda allenast medelst kontrakt, i vilka överenskommits om viss ersättning för de prestationer, som vederbörande åtagit sig att utföra för postverkets räkning, men det föreligger en väsentlig skillnad mellan de åtaganden, som i de olika fallen gjorts. Lantbrevbärare tillhandagå direkt den korresponderande allmänheten med postgöromål medelst mottagande och utdelande under sina turer av postförsändelser utav skilda slag, mottagande av tidningsabonnemang, tillhandahållande av frankotecken m. m. Det arbete åter, som åligger vanliga postförare, inskränker sig huvudsakligen till att transportera slutna poster från en postanstalt till en annan.

Emellertid har riksdagen vid skilda tillfällen med anledning av väckta motioner eller på grund av avlätna propositioner av postmedel beviljat postförare årligt understöd, nämligen:

1909 åt Anders Johan Johansson, Furusund, till belopp av 300 kronor,

1911 åt Anders Johan Eriksson, Grinstad, till belopp av 120 kronor,

1913 åt Olof Johansson, Ferm, Bua, Orn, till belopp av 300 kronor,

1918 åt Adolf Fredrik Lundberg, Ratan, samt åt Jonas Lilja, Dädesjö, vardera till belopp av 200 kronor.

Härförutom har av riksdagen år 1919 beviljats årligt understöd av 300 kronor åt f. d. entreprenören av posttransporterna inom Jönköpings stad Carl Gustaf Johansson.

Beträffande förenämnda personer förelågo emellertid särskilda omständigheter. Eriksson hade under tjänsteutövning ådragit sig allvarlig skada, medförande sådan nedsättning av arbetsförmågan, att, därest lagen om olycksfall i arbete varit tillämplig på honom, han skulle varit berättigad till en årlig livränta av 120 kronor eller samma belopp, som av riksdagen tillerkändes honom såsom understöd. Posttransportören Johansson i Jönköping, som fullgjort posttransporterna därstädes under

35 år, hade varit utsatt för olycksfall vid skötseln av sin vid posttransporterna använda häst, därvid Johansson skadat ena benet, som senare gjorde honom oförmögen att ägna sig åt sitt förra yrke.* De övriga hade under en lång följd av år — A. J. Johansson under 38 år, Ferm under nära 33 år, Lundberg under 43 1/2 år och Lilja under 36 år — fullgjort postföring och varit medelst personliga kontrakt anställda i postverkets tjänst. Johansson och Ferm hade fullgjort postföring under sällsynt svåra och krävande förhållanden, varjämte båda levde i svårt ekonomiskt betryck. Lilja hade dessutom jämväl tjänstgjort såsom lantbrevbärare under 4 år 10 månader.

Såsom ovan nämnts har Persson uteslutande tjänstgjort såsom vanlig postförare och har i sådan egenskap medelst kontrakt varit anställd i postverkets tjänst endast under 7 år. Enligt ett motionen bifogat intyg skulle han hava ombesörjt postföringen mellan Hjarsås och Vanås i sammanlagt 32 år. Det vill sålunda synas, som om Persson under tiden före 1 januari 1913, då han anställdes av postverket, varit anställd av kommunen.

På grund av det anförda och med hänsyn till den korta tid, Persson varit anställd i postverkets tjänst, anser generalpoststyrelsen sig icke kunna tillstyrka, att Persson tilldelas årligt understöd att utgå av postmedel.»

Statskontoret har för egen del åberopat den i generalpoststyrelsens yttrande innefattade utredningen.

Såsom av den här ovan lämnade redogörelsen framgår, har icke någon av här ifrågakommande personer varit anställd såsom lantbrevbärare, utan hava samtliga i egenskap av postföringsentreprenörer haft att fortskaffa slutna poster från en postanstalt till en annan. Enligt gällande bestämmelser äro de sålunda, på sätt också av generalpoststyrelsen framhållits, icke berättigade till pension eller understöd. Visserligen har riksdagen tidigare i enstaka fall beviljat årliga understöd till postförare. I dessa fall hava emellertid förelegat särskilda omständigheter, vilka ansetts böra föranleda undantag från gällande bestämmelser, såsom skada genom olycksfall under tjänsteutövning eller synnerligen lång anställningstid under sällsynt svåra och krävande förhållanden m. m. Enligt utskottets mening föreligga emellertid i intet av nu förevarande fall några dylika särskilda omständigheter. Det må vidare i detta sammanhang erinras, att enligt från generalpoststyrelsen inhämtade uppgifter antalet postförare vid 1921 års början utgjorde ej mindre än 792. I varje fall synes en pensionering av dessa befattningshavare enligt utskottets mening icke böra ifrågakomma, innan en utredning blivit verkställd angående de grunder, som därvid böra tillämpas. Utskottet finner sig alltså böra avstyrka bifall till de väckta motionerna.

Utskottet.

Åberopande det ovan anförda får utskottet hemställa,

att förevarande motioner:

a) I: 26 och II: 7;

- b) I: 27;
- c) II: 57;
- d) II: 87; samt
- e) II: 134

icke må av riksdagen bifallas.

Ang. understöd åt telefonarbetaren L. V. Englund's änka.

4:o) I en inom andra kammaren av herr *Hansson* i Bäck väckt motion, nr 137, hemställes, »att riksdagen måtte besluta, att till avlidna telefonarbetaren *Lars Verner Englund's* änka *Anna Persdotter Englund* i Laknäs, Leksands socken, måtte från och med detta år utgå femtio (50) kronor till understöd för vart och ett av hennes fyra minderåriga barn, tills de äro fyllda sexton år».

Beträffande motiveringen för detta yrkande tillåter sig utskottet hänvisa till motionen.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att änkan *Englund*, som är född den 26 oktober 1882, befinner sig i ytterst tryckta ekonomiska omständigheter och nödgats gång efter annan anlita den allmänna fattigvården ävensom att hennes man vid sitt frånfälle kunde räkna sig till godo en tjänstetid i pensionshänseende av 13 ½ år.

Utskottet.

Såsom motionären framhållit, föreligger icke någon rätt till pension för änkan *Englund*. Någon sådan bör enligt utskottets åsikt icke heller ifrågakomma, då hon är jämförelsevis ung och på grund härav får antagas kunna med arbete försörja sig. Däremot synes på grund av föreliggande omständigheter billigheten bjuda, att, på sätt utskottet i ett par liknande fall föreslagit, hjälp må utgå av statsmedel i form av uppfostringsbidrag för makarnas minderåriga barn; och vill utskottet i sådant avseende föreslå, att understöd tillerkännas barnen med 100 kronor årligen för vart och ett av dem, att utgå från och med den 1 januari 1922 intill utgången av det år, under vilket barnet uppnår 18 års ålder. Understöden synas, såsom i tidigare fall skett, lämpligen böra anvisas att utgå av telegrafverkets medel.

Utskottet hemställer alltså,

att riksdagen, i anledning av förevarande motion II: 137, må medgiva, att vart och ett av avlidne linjearbetaren *Lars Verner Englund's* omyndiga barn *Albert Verner*, *Signe Maria*, *Elsa Linnéa* och *Frida Albertina* må från och med den 1 januari 1922 till och med det kalenderår, under vilket barnet uppnår 18 års ålder, av telegrafverkets medel uppbära ett årligt understöd av etthundra kronor.

5:o) I en inom andra kammaren under nr 23 väckt motion har herr *Jansson* i Falun hemställt, att riksdagen måtte från och med den 1 januari 1922 bevilja f. d. stationsmästaren vid statens järnvägar *C. L. Ehrnström* en årlig pension av 800 kronor att utgå av trafikmedel».

Ang. pension
åt förre sta-
tionsmästaren
*C. L. Ehrn-
ström*.

Beträffande motiveringen för detta yrkande tillåter sig utskottet hänvisa till motionen.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att *Ehrnström* i skrivelse den 2 juni 1917 hos järnvägsstyrelsen anhållit om pension eller något annat understöd, då han på grund av framskriden ålder och i järnvägens tjänst ådragna skador vore oförmögen att försörja sig och sin familj. I häröver avgivet yttrande meddelade distriktsförvaltningen vid statens järnvägars femte distrikt, att *Ehrnström* vid upptäckten av den brist i kassan å *Avafors* station, som vid verkställd inventering den 19 oktober 1914 befunnits föreligga, blivit försatt ur tjänstgöring samt att han under hand erhållit den upplysningen, att han hade att välja mellan att själv begära avsked med risk att icke erhålla pension eller ock att låta balansmålet bliva föremål för kammarrättens prövning och efter dess dom, som sannolikt komme att innebära avsked utan pension, söka nåd samt, om dylik beviljades, sedermera kunna erhålla avsked med pension. *Ehrnström* hade emellertid föredragit att själv begära avsked. Vid föredragning av ärendet den 2 juli 1917 fann styrelsen ansökningen icke kunna föranleda till någon styrelsens åtgärd.

Utskottet.

Med hänsyn till *Ehrnströms* långvariga tjänstgöring vid statens järnvägar (omkring 40 år) och då han enligt uppgift därunder erlagt föreskrivna pensionsavgifter, synes det utskottet, i betraktande jämväl av hans enligt handlingarna vitsordade, på senare tid iakttagna välförhållande och övriga föreliggande omständigheter, billigt, att något vederlag beredes honom för den pension, han gått förlustig. Utskottet anser sig i sådant avseende böra föreslå, att *Ehrnström* tillerkännes en årlig pension av 400 kronor, motsvarande ungefär vad som skulle till honom utgå i pension med beräkning allenast av de utav honom inbetalda pensionsavgifterna.

Pensionen torde, såsom motionären ifrågasatt, böra anvisas att utgå av trafikmedel från och med den 1 januari innevarande år.

Utskottet hemställer alltså,

att riksdagen, i anledning av förevarande motion
II: 23, må medgiva, att förre stationsmästaren *C. L. Ehrnström* må från och med den 1 januari 1922 under

sin återstående livstid av trafikmedel uppbära en årlig pension av fyrahundra kronor.

Ang. årligt
understöd
åt extra vagn-
och stall-
karlen S. P.
Pålssons
änka.

6:o) I en inom andra kammaren av herr *Borggren* väckt motion, nr 53, har hemställts, att riksdagen måtte bevilja Sven Petter Pålssons änka *Elsa Pålsson, född Jönsdotter*, ett årligt understöd av 300 kronor att från och med den 1 januari 1922 utgå så länge hon förbliver ogift. Till stöd för yrkandet har i motionen anförts:

»År 1921 den 22 juni avled extra ordinarie vagn- och stallkarlen Sven Petter Pålsson vid statens järnvägar i Halmstad. Han hade vid sitt frånfalle varit anställd vid statens järnvägar från den 1 januari 1896 först som extra ordinarie kolvakt, sedan som extra ordinarie vagn- och stallkarl och erhöll avsked med pension den 1 januari 1918. Han efterlämnade vid sin död änkan Elsa Pålsson, född Jönsdotter. Änkan är född den 22 januari 1844, kan ej genom eget arbete försörja sig och befinner sig sålunda i fattiga omständigheter.

Då riksdagen vid flera tillfällen lämnat understöd åt änkor i liknande omständigheter och dessutom med hänsyn till Pålssons långa tjänstgöringstid, tillåter jag mig vördsamt påkalla riksdagens medverkan för att något understöd må komma henne till del.»

Beträffande vid motionen fogade bilagor får utskottet hänvisa till motionen:

Utskottet.

Såsom av handlingarna i ärendet framgår, har Pålsson icke haft ordinarie anställning i statens tjänst. Hans änka är sålunda icke berättigad till pension av statsmedel. Ett bifall till motionen skulle givetvis medföra, att även i likartade fall anspråk komme att framställas på understöd av statsmedel. Härtill kommer, att Pålsson först vid närmare 55 års ålder inträdde i statens järnvägars tjänst, där han kvarstod under 22 år. Under sådana omständigheter har utskottet ansett sig böra avstyrka bifall till motionen.

Utskottet hemställer alltså,

att förevarande motion II: 53 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Ang. tilläggs-
pension åt f. d.
förstestations-
skrivaren Carl
Leonard
Törneblad.

7:o) I en inom andra kammaren av herr *Knutsson* väckt motion, nr 56, har hemställts, »att riksdagen måtte besluta, att till f. d. förste stationsskrivaren *Carl Leonard Törneblad* bevilja utbetalandet från och med innevarande år av tilläggs-pension motsvarande skillnaden mellan den till honom nu utgående pensionen och den han skolat uppbära, om han formellt fullgjort 30 ordinarie års tjänst».

Till stöd för motionen har anförts följande:

»Med utgången av juni månad 1917 beviljades förste stationsskrivaren Carl Leonard Törneblad, efter uppnådda 65 levnadsår, avsked ur statens järnvägars tjänst. Enär Törneblad emellertid vid sin avgång ur tjänsten icke innehaft *ordinarie* befattning vid statens järnvägar mer än 27 år och den då gällande lagen angående rätt till tjänstepension för ordinarie tjänstemän vid statens järnvägar icke medgav inräknandet av tjänstetiden såsom extra ordinarie, utan föreskrev som villkor för erhållande av full pension en fullgjord tjänstgöringstid av minst 30 år såsom ordinarie befattningshavare, kunde Törneblad vid sitt avskedstagande icke tillerkännas högre pension än efter 59.1 procent å pensionsunderlaget, under det att full pension utgår med 70 procent.

Det förhåller sig emellertid så, beträffande Törneblads anställningstid vid statsbanorna, att han icke själv är orsak till att de här ovan angivna villkoren ej kunnat fullgöras. Törneblads hela anställningstid uppgår nämligen till 40 år och redan i juli månad 1877 blev han av sin överordnade trafikdirektör föreslagen till ordinarie tjänsteman och hela tiden från återopade tillfälle av sitt befäl ansetts böra befordras till ordinarie, men genom oförvållade svårigheter hindrats härutinnan ända till den 1 januari 1890, från vilken dag han alltså räknar sitt ordinariekap.

Samtidigt med sitt avskedstagande hemställde Törneblad hos kungl. järnvägsstyrelsen, att hänsyn skulle tagas till hans många tjänsteår och trots de formella omständigheterna bevilja honom full pension. För att belysa huru det under stundom kan gestalta sig för män med än så goda förutsättningar för framtiden efter anställningen vid ett statens verk, såsom i detta fallet beträffande Törneblad, må här anföras dels Törneblads skrivelse till kungl. järnvägsstyrelsen angående vädjan om full pension och dels hans närmaste överbefäls vid ordinarieblivet skrivelse angående Törneblads lämplighet såsom tjänsteman. Törneblad skriver: »Såsom av i avskrift bifogade, av herr trafikdirektören V. Sjöstedt den 18 november 1889 till kungl. styrelsen avlätna skrivelse framgår, blev undertecknad, som redan i juli månad 1876 antogs som elev vid statens järnvägar, östra stambanan, påföljande år eller 1877 föreslagen till ordinarie tjänsteman. Vid läkareundersökning i och för denna föreslagna befordran kunde jag dock icke erhålla friskbetyg i enlighet med då gällande bestämmelser, ehuru jag vid tiden i fråga kände mig fullt frisk och arbetsför. Läkareundersökningen verkställdes av dåvarande järnvägläkaren Segerdahl, och jag anhåller vördsamt få relatera, huru jag därvid behandlades.

Tillsammans med fyra tjänstekamrater inställde jag mig hos bemälda läkare icke mindre än fem olika gånger under anhållan att bliva undersökt, men blev vid de olika tillfällena, särskilt vid det sista, mycket oförsynt avvisad med den upplysningen, att läkaren icke hade tid att bliva besvärad av »järnvägsfolk». Då trafikdirektör Sjöstedt uttryckligen framhållit nödvändigheten av att undersökningen skedde med första i och för den ordinarie anställningens vinnande, vågade jag vid femte och sista besöket för läkaren framhålla, att jag och mina kamrater icke heller hade tid att gång efter annan förgäves besöka honom. Mitt yttrande missagade tydligen läkaren, som omedelbart vid tillfället och i en uppbragt sinnesstämning undersökte mig och kamraterna. Efter undersökningen, varvid kläderna

ej avtogos, förklarade läkaren, att jag var lungsjuk, en upplysning, som jag icke kunde tro på, då jag alltsedan barndomen känt mig frisk och stark. Jag bad läkaren att än en gång övertyga sig om saken, men blev jag då brutalt avvisad. Jag inberättade genast till trafikdirektör Sjöstedt resultatet av mitt besök hos läkaren, men blev jag då tillrådd att vända mig till den senare vikarierande järnvägläkaren Nordenström, som också *vid trenne olika besök* efter ingående undersökning *för varje gång* förklarade mig fullt frisk. Resultatet av denna läkares undersökning blev sedan känt för den ordinarie järnvägläkaren Segerdahl, vilken i sina försök att hindra min befordran lyckades förmå sin vikarie att icke utfärda friskbetyg. Då jag för denne framhöll det oberättigade uti att neka en vid trenne olika tillfällen undersökt och frisk befunden person läkare- och friskbetyg, svarade doktor Nordenström, »att man ej gärna kunde utfärda betyg i strid mot en ämbetsbroders önskan».

Under de 40 år jag varit i statsbanornas tjänst, har jag icke varit förhindrad att bestrida min befattning och mina åligganden som järnvägsman, och då järnvägläkaren Segerdahl genom personlig ovilja emot mig försökt att stävja min levnadsbana, därvid han icke ryggat tillbaka för den mest kraftiga och hänsynlösa åtgärd, vågar jag i och för en mera tryggad ålderdom värdsamt anhålla, att kungl. järnvägsstyrelsen ville taga hänsyn till min värdsamma ansökan.»

Trafikdirektör Sjöstedt skriver den 18 november 1889: »Härmed får jag värdsamt till stationsskrivare föreslå skrivbiträdet Carl Leonard Törneblad och bifogar för detta ändamål präst-, läkare- och färgsinnebetyg.

Herr Törneblad antogs redan i juli 1876 till elev vid östra stambanan och har sedan oavbrutet tjänstgjort på större och mindre stationer å avdelningen, varvid han handlagt alla en stationsskrivare tillkommande göromål samt vid undergångna examina i reglementen och telegrafi visat goda insikter. Då Törneblad, efter avlagda kunskapsprov och på grund av nit, skicklighet och ordentlighet vid fullgörandet av sina åligganden, 1877 skulle föreslås till ordinarie, lyckades han ej erhålla läkarebetyg i överensstämmelse med kungl. järnvägsstyrelsens fordringar, varför förslaget då förföll, men när han alltsedan oavbrutet tjänstgjort och därunder aldrig varit av sjukdom eller kroppslig svaghet hindrad i sin tjänstgöring samt nu erhållit fullständigt friskt läkarebetyg, anser jag det vara min plikt att föreslå honom till ordinarie befattning, sedan han använts över 13 år i järnvägens tjänst och därunder på ett tillfredsställande sätt till fullo ersatt ordinarie tjänsteman.

I betraktande av Törneblads många gagnande tjänsteår såsom extra, under vilken tid han alltid i avlöningsväg, såsom icke ordinarie, fått stå tillbaka, får jag värdsamt föreslå avlöning i 11:e klassen, eller 1.200 kronor pr år, samt att befordringen må räknas från och med den 1 januari 1890.»

Från 1:a distriktsförvaltningen erhöll Törneblad följande skrivelse: »Häri genom får distriktsförvaltningen meddela, att kungl. järnvägsstyrelsen på eder därom gjorda ansökan jämlikt beslut den 13 juni 1917 beviljat eder avsked med utgången av juni månad 1917. Pensionsbrev och fribiljettsbrev bifogas. Stockholm den 22 juni 1917.

Vid beviljandet av Törneblads avsked hade någon hänsyn till hans framställning om full pension icke kunnat göras.

Då här föreligger ett synnerligen beaktansvärt fall, i det att Törneblad

synes varit offer för en mindre ansvarskännande järnvägsläkare och då det åtminstone enligt numera rådande åskådningssätt en tjänstemans insats i verket skattas lika högt, då det redeligen utförts, oavsett om det ägt rum under s. k. extra eller ordinarie anställningsvillkor, synes det mig vara en angelägen sak, att riksdagen tager under övervägande att åstadkomma rättelse i enlighet med nu gällande pensionsvillkor. I lagen av den 4 juni 1920 angående rätt till tjänstepension för ordinarie tjänstemän vid postverket, telegrafverket, statens järnvägar och statens vattenfallsverk förskrivs enligt § 20 punkt 1. Tjänsteår enligt detta kapitel beräknas för tid, under vilken tjänsteman efter fyllda aderton år i statens tjänst innehåft ordinarie eller extra ordinarie befattning eller annan anställning, som av verkets styrelse prövas vara därmed jämförlig, eller ock bestritt förordnande å sådan etc.

Visserligen omnämnes i åberopade paragrafen extra ordinarie befattning, och det skulle kunna sägas, att Törnebladh icke innehåft sådan, då han endast varit i s. k. extra tjänst. Det är därför av behov att erinra därom, att under tiden 1876—1890 det icke vid statens järnvägar tillämpades annan anställningsform än extra och ordinarie, men att det av förut angivna skrivelsen från trafikdirektör Sjöstedt tydligen framgår, att Törnebladh under sin extratid fullgjort tjänst såsom en ordinarie stationsskrivare.

Till grund för pensionen ligger emellertid också den insats, som vederbörande tjänsteman har att göra till pensionskassan månatligen under sin ordinarie tjänstetid. Törnebladh har under 27 år, efter vilka han pensionerats, till pensionskassan inbetalt 2,718 kronor 66 öre, under det han för att få tillgodoräkna sig 30 tjänsteår skolat till kassan ifråga hava erlagt avgift, beräknad från den 1 januari 1887, med tillsammans 2.990 kronor 82 öre. Skillnaden utgör 272 kronor 16 öre. Självfallet är, att om Törnebladh kan beredas full pension, han också villigt erlägger nyssnämnda skillnadsbelopp.

Utom vad ovan anförts får jag såsom ytterligare skäl till denna framställning meddela, att Törnebladh haft sjukligt i familjen och icke kunnat göra några besparingar att upphjälpa den otillräckliga pensionen, vadan han måste framleva sin ålderdom under tryckta förhållanden.»

På begäran av utskottet har statskontoret anbefallts att i ärendet avgiva utlåtande, och har statskontoret därvid överlämnat ett av järnvägsstyrelsen avgivet, så lydande yttrande:

»Den i förstnämnda motion avsedde f. d. förste stationsskrivaren Törnebladh räknade vid sin avgång ur statens järnvägars tjänst den 1 juli 1917 en tjänstetid i ordinarie anställning vid verket av 27 år och nära 6 månader. Han vann nämligen dylik anställning den 1 januari 1890. Dessförinnan hade han använts under mer än 13 år i statens järnvägars tjänst först såsom elev och sedermera såsom extra befattningshavare. Rörande anledningen till det osedvanligt långa dröjsmålet med hans antagande i ordinarie tjänst, så har det icke varit möjligt för styrelsen att skaffa någon utredning härutinnan utöver den, som innefattas i numera avlidne trafikdirektören Sjöstedts i motionen återgivna yttrande av den 18 november 1889 med förslag angående Törnebladhs befordran till ordinarie stationsskrivare. De läkare, som äro omnämnda i den av motionären åberopade, av Törnebladh samtidigt med hans avskedsansökan ingivna framställning om full pension, voro båda döda redan vid tiden för styrelsens handläggning av denna framställning, och veder-

Järnvägs-
styrelsen.

börande distriktsförvaltning hade i avgivet yttrande däröver funnit sig förhindrad att tillstyrka bifall till densamma. Styrelsen fann också framställningen icke kunna föranleda till någon åtgärd, och med stöd av § 5 i lagen den 4 juli 1910 angående rätt till pension för tjänstemän vid statens järnvägar bestämdes Törnebladhs pension till 2,357 kronor om året, vilket belopp motsvarade 59.5 procent å hans vid avgången från tjänsten innehavda avlöning i pensionshänseende, 3,960 kronor. Sedermera har med stöd av kungl. brev den 24 oktober 1919 en tilläggspension av 107 kronor om året tillerkänts Törnebladhs, att utgå från och med den 1 januari 1919. Denna tilläggspension motsvarar 59.5 procent å 180 kronor.

Av det sagda torde framgå, att det nu icke låter sig göra att skaffa någon tillförlitlig utredning för bedömande av riktigheten av motionärens påstående, att Törnebladhs skulle hava varit offer för en mindre ansvarskännande järnvägsläkare och på den grund blivit relativt dåligt ställd i pensionshänseende. Utan att vidare ingå på frågan, huruvida Törnebladhs själv varit orsak till sin ogynnsamma ställning i pensionshänseende eller icke, vill styrelsen framhålla, att bland f. d. befattningshavare vid statens järnvägar, som pensionerats före ikraftträdandet den 1 juli 1920 av lagen den 4 juni 1920 angående rätt till tjänstepension för ordinarie tjänstemän vid kommunikationsverken, åtskilliga personer finnas, vilka fått en ogynnsam ställning i pensionshänseende på den grund, att de först efter långvarig anställning i icke ordinarie tjänst befordrats till ordinarie befattning, utan att detta berott på något deras eget förvållande, samt att, såvitt styrelsen har sig bekant, tilläggspension hitintills icke blivit beviljad i något dylikt fall.»

Statskontoret. För egen del har *statskontoret* återopat vad järnvägsstyrelsen sålunda anfört.

Utskottet. Av utredningen i ärendet framgår, att f. d. förste stationskrivaren Törnebladhs, vilken är född den 6 juni 1852 och den 1 januari 1890 vunnit ordinarie anställning i statens järnvägars tjänst, vid sin avgång ur tjänsten den 1 juli 1917 räknade en tjänstetid i ordinarie anställning av 27 år nära 6 månader. Enligt gällande pensionsbestämmelser erhöll han vid sitt avsked en pension av 2,357 kronor om året, varefter han från och med den 1 januari 1919 tillerkändes en tilläggspension av 107 kronor om året. Hans sammanlagda pensionsförmåner utgöra alltså för närvarande 2,464 kronor årligen. Härå utgår jämväl dyrtidstillägg, utgörande enligt nu gällande grunder omkring 1,825 kronor för år räknat. Därest Kungl. Maj:ts förslag till innevarande riksdag om pensionstillägg åt vissa f. d. befattningshavare i statens tjänst vinner riksdagens bifall, skulle Törnebladhs komma i åtnjutande av sådant tillägg till belopp av 60 kronor om året, räknat från och med den 1 april innevarande år.

Innan Törnebladhs vann ordinarie anställning, hade han under mera än 13 år använts i statens järnvägars tjänst först såsom elev och sedermera såsom extra befattningshavare. Beträffande anledningen till det långa dröjsmålet med hans antagande i ordinarie tjänst har järnvägsstyrelsen med-

delat, att det icke varit möjligt för styrelsen att därutinnan erbålla någon utredning utöver den, som återfinnes uti det av motionären åberopade, av numera avlidne trafikdirektören Sjöstedt på sin tid avgivna yttrandet.

I motionen göres gällande, att Törneblad skulle hava blivit i viss mån orättvist behandlad, varigenom han kommit i en relativt sämre ställning i pensionshänseende. Någon tillförlitlig utredning för bedömande av riktigheten härav läres emellertid, såsom också järnvägsstyrelsen framhåller, icke vara möjlig att nu åvägabringa, och torde man vid sådant förhållande icke heller kunna taga någon hänsyn härtill.

Utskottet anser sig slutligen böra i likhet med styrelsen erinra, hurusom bland f. d. befattningshavare vid statens järnvägar, vilka avgått med pension före ikraftträdandet av nu gällande pensionsbestämmelser för ordinarie tjänstemän vid kommunikationsverken, åtskillig personal finnes, vilken av enahanda orsak, som här åberopas, kommit i ogynnsam ställning i pensionshänseende. Någon tilläggspension har icke heller hittills i något dylikt fall beviljats.

Under sådana omständigheter har utskottet funnit sig böra avstyrka bifall till här förevarande motion och hemställer,

att föreliggande motion II: 56 icke må av riksdagen bifallas.

8:o) I en inom andra kammaren av herr *Lindley* väckt motion, nr 60, har hemställts, »att riksdagen måtte bevilja grindvakterskan *Anna Hansson Hall* ett årligt understöd av 300 kronor av trafikmedel att utgå från och med månaden näst efter den, då hon erhållit eller erhåller avsked från sin befattning».

Ang. årligt understöd åt grindvakterskan *Anna Hansson Hall*.

Beträffande motiveringen för detta yrkande ävensom i fråga om vid motionen fogade bilagor får utskottet hänvisa till motionen.

På utskottets anhållan har statskontoret anbefallts avgiva utlåtande i förevarande ärende; och har nämnda ämbetsverk över motionen inhämtat yttrande av järnvägsstyrelsen, som därvid anfört följande:

»*Anna Hansson Hall* blev antagen i statens järnvägars tjänst den 28 maj 1887, och ej såsom motionären uppgiver den 28 maj 1886, och har hon efter sin första anställning tillhört verket oavbrutet; under tiden 1 juli 1912—1 september 1913 tjänstgjorde hon emellertid endast som reservgrindvakt, enär dåvarande stationsföreståndare vid Söderala hade åtagit sig att genom familjemedlem upprätthålla grindbevakningen. Efter sistnämnda tidpunkt övertog åter *Anna Hall* alla de med grindbevakningen förenade göromålen, vilka hon under hela sin tjänstetid

Järnvägsstyrelsen.

fullgjort till full belåtenhet. Hennes avlöning har varierat på sätt i motionen angives.

Genom anordnande av fällbommar vid den vägövergång, som för närvarande bevakas av Anna Hall, vilka bommar manövreras från vindspel i närheten av stationshuset, kan trafikavdelningens personal övertaga grindbevakningen från och med den 1 nästkommande mars, då behovet av vägvakt sålunda kommer att upphöra.

Under sin förenämnda anställningstid har Anna Hall, enligt vad vederbörande distriktsförvaltning upplyst, haft sin egentliga utkomst från statens järnvägar.»

Statskontoret.

För egen del har statskontoret anfört följande:

»Vad i motionen nr 60 anförts till stöd för beviljande av årligt understöd åt grindvakterskan Anna Hansson Hall synes, tillika med vad kungl järnvägsstyrelsen upplyst i fråga om hennes anställning vid statens järnvägar, giva vid handen att starka billighetsskäl föreligga att tilldela henne det ifrågasatta understödet, mot vars belopp anledning till anmärkning icke synes förefinnas.»

Utskottet.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att Anna Hansson Hall, som är född den 13 februari 1856, under omkring 14 år varit anställd som grindvakterska vid Söderhamn—Bergviks järnväg och därefter, sedan staten övertagit nämnda järnväg, under 35 år i samma egenskap haft anställning i statens järnvägars tjänst. På grund härav och då hon, såsom järnvägsstyrelsen upplyst, under sistnämnda tid haft sin egentliga utkomst från statens järnvägar, finner utskottet i likhet med de hörda myndigheterna billigt, att hon beredes något understöd av allmänna medel, sedan hon på grund av förändrade anordningar vid vederbörande järnvägsstation icke längre kan bibehålla sin tjänst. Mot det i sådant avseende föreslagna beloppet har utskottet icke haft något att erinra.

Utskottet hemställer sålunda,

att riksdagen, med bifall till förevarande motion II: 60, må medgiva, att till grindvakterskan Anna Hansson Hall, född Larsdotter, må från och med månaden näst efter den, varunder hon entledigas från sin anställning i statens järnvägars tjänst, så länge hon förbliver i sitt nuvarande änkestånd, av trafikmedel utgå ett årligt understöd av trehundra kronor.

Ang. årligt understöd åt extra verkstadsmästaren O. L. Hahnes änka.

9:o) I en inom andra kammaren av herr *Leo* väckt motion, nr 84, har hemställts, »att riksdagen ville tillerkänna e. o. verkstadsmästaren Oskar Leonard Hahnes efterlämnade änka, *Hanna Hahne*, ett årligt

understöd av 300 kronor att utgå fr. o. m. år 1922, så länge hon förbliver i sitt nuvarande änkestånd.»

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

Av handlingarna i ärendet framgår, att Hahne, vilken under en tid av 47 år i egenskap av extra ordinarie befattningshavare varit anställd i statens järnvägars tjänst och den 1 juli 1920 avgått med pension såsom extra ordinarie verkstadsmästare, den 24 april 1921 avlidit, efterlämnande änka och två döttrar. Änkan, som är född den 2 januari 1859, lider enligt till utskottet överlämnat läkarintyg av periodvis inträdande sinnessjukdom (Psychosis periodica), vilken för närvarande gör henne oförmögen till arbete. Enligt företett bouppteckningsinstrument utgjorde emellertid behållningen i boet efter Hahne något över 10,000 kronor. Änkan Hahne torde även kunna påräkna något bidrag till sitt underhåll av döttrarna, vilka enligt vad handlingarna utvisa båda äro gifta, den ena med en lokomotivförare och den andra med en landsfiskal. Vid sådant förhållande och då Hahnes befattning icke var av beskaffenhet att medföra rätt till pension för efterlevande, har utskottet icke ansett sig kunna tillstyrka bifall till motionen.

Utskottet.

Utskottet hemställer sålunda,

att förevarande motion II: 84 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

10:o) I en inom andra kammaren av herr *Lövgren* väckt motion, nr 136, har hemställts, »att riksdagen måtte besluta, att förre järnvägsarbetaren *Nils Erik Nilsson* i Vännäs Över-Kalix skall från och med år 1922 erhålla ett årligt understöd av 400 kronor att utgå av trafikmedel.»

Ang. årligt understöd åt förre järnvägsarbetaren Nils Erik Nilsson.

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

Vid motionen har fogats, bland annat, avskrift av en tjänsteförteckning för Nilsson. Denna förteckning är av följande utseende:

»Tjänsteförteckning.

För järnvägsarbetaren *Nils Erik Nilsson* Vännäs Över-Kalix:

åren 1883—86	under somrarna på Riksgränsbanan
» 1893—94	» » » »
» 1908	» sommaren på Boden—Lappträskbanan
» 1909	» » » » »
» 1912—20	» somrarna på banan Över-Torneå—Haparanda och Haparanda—Finska gränsen
» 1904—07	på Militärvägen Boden—Lappträsk

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 8 saml. 17 häft. (Nr 22.)

åren 1887—92 på vägbyggnader inom Över-Kalix socken
 » 1895—1900 » » » och Över-Torneå socknar
 » 1902—1903 » » » socken
 » 1901 » » » Piteå socken.
 » 1910—1911 » » landsvägen Lappträsk—Hietaniemi inom Karl-Gustavs församling av Norrbottens län.

Att ovanstående tjänsteförteckning överensstämmer med för oss uppvisade originalhandlingar eller av oss kända förhållanden intygas på heder och samvete.
 Vännäs den 30 september 1920.

L. Andersson. Oskar Samuelsson. J. P. Olsson. N. O. Samuelson.»

I fråga om de vid motionen fogade bilagorna i övrigt tillåter sig utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet.

Såsom av den här ovan intagna tjänsteförteckningen framgår, har Nilsson endast sammanlagt 17 år sommartiden arbetat vid statens järnvägsbyggnader, varjämte han under 4 år haft arbete vid militärvägen Boden—Lappträsk. Nilssons tjänstetid berättigar honom sålunda icke till pension av statsmedel. På grund härav förklarade sig järnvägsstyrelsen, i anledning av en utav Nilsson gjord ansökning om pension, genom beslut den 31 januari 1921 — under framhållande av, att anställning vid de av staten understödda landsvägsbyggnader, där Nilsson uppgivit sig hava arbetat, ej kunde i pensionsavseende anses likställd med anställning vid statens järnvägsbyggnader — förhindrad bifalla ansökningen.

Utskottet vill erinra, att enligt gällande bestämmelser angående pensionering av arbetare vid statens järnvägsbyggnader m. m. såsom villkor för rätt till pension föreskrivits anställning under minst 25 år. Då, såsom av utredningen i ärendet framgår, Nilsson icke uppfyller berörda villkor, är han icke lagligen berättigad till pension. I övrigt hava några omständigheter icke blivit anförda, vilka synas böra föranleda ett frångående av hittills tillämpade principer, varför utskottet med hänsyn till de konsekvenser, ett bifall till framställningen skulle kunna medföra, ansett sig böra avstyrka bifall till motionen. På grund härav får utskottet, under erinran jämväl, att riksdagen tidigare avslagit ett flertal framställningar av liknande art, hemställa,

att förevarande motion II : 136 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

11:o) I en till riksdagen avlåten, den 27 januari 1922 dagtecknad proposition nr 35 har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Ang. vissa
pensioner
från statens
domäners
fond.

Departementschefen har till statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för nyssnämnda dag hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

a) att förre kronojägaren i Garphyttans bevakningstrakt av Askersunds revir *Johan Albert Österberg* må från och med den 1 november 1921 under sin återstående livstid från statens domäners fond uppbära, utöver honom författningsenligt tillkommande pension, en årlig fyllnadspension till sådant belopp, att båda pensionsbeloppen tillsammans uppgå till 1,280 kronor för år; samt

b) att förre kronojägaren i Sjuenda bevakningstrakt av Södertälje revirdel *Johan Axel Johansson* må från och med den 1 november 1921 under sin återstående livstid från statens domäners fond uppbära, utöver honom författningsenligt tillkommande pension, en årlig fyllnadspension till sådant belopp, att båda pensionsbeloppen tillsammans uppgå till 1,250 kronor för år.

I fråga om den i ämnet förebragta utredningen får utskottet hänvisa till propositionen bilagt utdrag av ovannämnda statsrådsprotokoll.

Under hänvisning till av riksdagen tidigare fattade beslut i liknande ärenden får utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag hemställa,

att riksdagen må bifalla Kungl. Maj:ts ifrågasvarande proposition.

Stockholm den 28 mars 1922.

På bankoutskottets vägnar:

EMIL KRISTENSSON.

Reservationer:

vid punkt 3:o b) (angående årligt understöd åt förre postföraren Mikael Mikaelsson)

av herrar *Lindley, Vindahl, Bäcklund* och *Lovén*, vilka hemställt, »att riksdagen, i anledning av förevarande motion I: 27, må medgiva, att förre postföraren Mikael Mikaelsson i Yttervik, Tärna socken, må från och med den 1 januari 1922 under sin återstående livstid av postmedel uppbära ett årligt understöd av tvåhundrafemtio kronor»;

vid punkt 6:o) (angående årligt understöd åt extra vagn- och stallkarlen S. P. Pålssons änka)

av herr *Borggren*, vilken — under hänvisning till riksdagens beslut i anledning av motion II: 68 vid 1920 års riksdag angående årligt understöd åt e. o. lokomotivreparatören C. E. Åkerlunds änka — hemställt, »att riksdagen, i anledning av förevarande motion II: 53, må medgiva, att extra ordinarie vagn- och stallkarlen Sven Petter Pålssons änka *Elsa Pålsson*, född *Jönsdotter*, må från och med den 1 januari 1922 under sin återstående livstid, så länge hon förbliver i sitt nuvarande änkestånd, av trafikmedel uppbära ett årligt understöd av trehundra kronor».